

„Indkaldelser“, der ogsaa maae kunne skrives paa ustemplet Papir, og for Sikkerheds Skyld har man tilføiet: „og andre Udfærdigelser“, hvorved man er sikker paa, at Tanken fuldstændig vil naaes. Endelig synes det at være et nødvendigt Supplement til Loven, at der bestemmes en Frist, inden hvilken man er berettiget til af Amtmanden at fordrø den fornødne Udskrift, saameget mere som Fristen, inden hvilken man skal indanke Sagen for Overlandvæsenscommissionen eller Høiesteret, ikke løber fra den Tid, da den Vedkommende selv har modtaget Udskriften, men fra den Tid, da Kjendelsen er falden, saa at altsaa enten hans Rettighed let kunde forspildes, eller han talsfald lide en saadan Indskrænkning i de 8 Uger, der ere forbeholdte ham, at han ikke fik Tid til at bearbejde Sagen for sit Vedkommende, naar man ikke sikrede ham inden en passende Tid at komme i Besiddelse af Udskriften. Jeg troer derfor, at det ogsaa er en Forbedring, naar der i § 23 er foreslaaet en Termin i denne Henseende, der vel ikke kan være kortere end 14 Dage, med Hensyn til de Sager, hvor Actstykkerne ville løbe op til et betydeligt Antal, skjøndt den vel med Hensyn til andre ikke behøvede at være saa lang. Endelig skal jeg bemærke, at Udvalget, især efter Sagens Stilling, ikke har indladt sig paa Noget, der kan kaldes sproglige Rettelser i det foreliggende Lovforslag; kun have vi anseet det for nødvendigt, hvor det ligestrem gjælder Titulaturen af selve Retterne. I denne Henseende er der heelt igiennem i Lovforslaget skjelnet imellem Landvæsenscommissioner og Overlandvæsenscommissioner, og kun ved en Uagtksomhed er i § 19 Landvæsenscommissionen kaldet Underlandvæsenscommission. Dette staar aldeles i Glæse med et andet Punkt, hvori Thinget nylig stiltiende har vedtaget en Forandring, nemlig med Hensyn til Ordet: Forligelsescommission; Udvalget er blevet gjort opmærksom paa, at den nye Lov bruger Ordet: Forligscommission, og da man har troet, at der i saadanne Udtryk burde iagttages Correcthed, har man foreslaaet en Rettelse i denne Henseende.

Indenrigsministeren: Mod de af det ærede Udvalg foreslaaede Forandringer, hvorom

her er Spørgsmaal, har jeg Intet at erindre. Jeg har selv tilladt mig at stille et Forslag om, at de Ord i § 26: „samt ligeledes hvad der i kongelig Resolution af 15de November 1786 og Rentekammer-Promemoria af 14de Juli 1788 er bestemt om Landvæsenscommissairernes Rang“, maatte udgaae. Jeg skal i den Henseende for det Første bemærke, at den citerede Rentekammer-Promemoria, saavidt jeg erindrer — thi jeg kjender ingen saadan af 14de Juli 1788 — er af 1798, og dernæst troer jeg, efter nærmere at have overvejet denne §, at det ikke vil være passende eller rigtigt, at en kongelig Resolution, som angaaer et af Kongens Prærogativer, nemlig at kunne give Rang, ophæves ved en Lov. Det er ikke med Hensyn til det egentlig Reelle ved den Forkrift, som her staaer, at jeg har Noget at bemærke, men det er med Hensyn til det Formelle, at denne Ophævelse skulde skee ved Loven selv. Jeg er tværtimod af den Mening, at hele denne Ranghistorie rettest bortfalder, og i den Tid, jeg har haft med Indenrigsministeriet at bestille, har der aldrig været Spørgsmaal om, hvorvidt Vedkommende vilde have Rang eller ikke. Dernæst er jeg betænkt paa ved at forelægge denne Lov, som jeg haaber skal kunne udfomne, at andrage hos Hans Majestæt, at han vil ophæve denne Bestemmelse i den kongelige Resolution. Det er altsaa blot med Hensyn til Stedet, at jeg har nogen Betænkelighed ved Bestemmelsen.

Ordføreren: Det er gaaet Udvalget som den høitærede Indenrigsminister, at vi ikke have været opmærksomme paa dette lille Spørgsmaal. Om Tingen selv er der jo ingen Tvivl, og efter hvad der er anført af den høitærede Indenrigsminister vil den ogsaa skee Tyldest under den ene eller den anden Form, men paa den anden Side synes det indlysende, at det ikke gaaer an, at en oprindelig kongelig Resolution, som er af den noget besynderlige Natur, at Hans Majestæt tilkjendegiver, at han vil anvende et af sine Prærogativer i en vis bestemt Retning, ophæves ved Lov. Saa snart det nævnes, er det indlysende, at det ikke kan skee, ligesom det ikke vilde kunne udslukke, at Hans Majestæt Dagen efter paany